

Ebben a sorozatban Az Oltáriszentségben köztünk lakó Jézus Krisztus jelenlétéről, annak megnyilvánulásáról kívánunk sokoldalúan elmélkedni, illetve Egyházunk alap tanítását szeretnénk áttekinteni.

Ahogy annak idején Árpád-házi királyfiaink, királylányain evangelizálták Európát, úgy ez ma is a magyarságra váró feladat, ahogy Michael August Blume pápai nuncius ezt ki is fejtette: „Magyarországnak szerepe, feladata van Európa újraevangelizálásában. Tanúságot kell tennünk a keresztény szeretet és az Eucharisztia bensőséges kapcsolatáról” (Magyar Kurir, 2019.09.13.)

Magyarságunk és katolikus hitünk szoros összefüggésben állnak, azok együttes védelméért mindent meg kell tennünk. Ez Istentől rendelt küldetésünk! A Magyarok Nagyasszonya, örökös Királynőnk legyen védelmezőnk és segítőnk, ezen nagy és nemes küldetésünk teljesítésében!

AZ EUCCHARISZTIKUS VILÁGKONGRESSZUSRA KÉSZÜLVE

A SZENTÁLDOZÁS

A SZENTÁLDÓZÁS

Végszó: A legszegényebbek és legvédtelenebbek iránti szeretet elsőbbsége

1.

Az eucharisztikus Jézus, vagyis Jézus Krisztus, aki valóságosan, személyesen és lényegileg jelen van az eucharisztikus színek alatt Testével, Vérével, Lelkével és Istenségével, valójában a legszegényebb, leggyengébb és legvédtelenebb lény a világon. Van-e nagyobb szegénység, mint az eucharisztikus színek szegénysége? Egy isteni személy önként vállalta nemcsak, hogy az emberi természet szegénységét felvegye, és istenségét elrejtse, de sokkal többet: elhatározta, hogy emberi természetének láthatóságát elrejtve, azt a kenyér és bor látható, anyagi színei alatt megjelenítse. Jézus a Szentostyában nyilvánította ki és valósította meg felülmúlhatatlan módon ezt az igazságot: „Bár gazdag volt, értetek szegénnyé lett” (2Kor 8, 9). Eucharisztikus jelenlétében Jézus megfosztotta magát nemcsak isteni gazdagságától, hanem isteni és emberi hatalmától is. Mert mi lehet törékenyebb és gyengébb, mint a kicsiny Szentostya? És nemcsak a Szentostya, mint egész, hanem annak minden kis darabkája az egész eucharisztikus Jézus! Micsoda szegénység és gyengeség! A szegénység és gyengeség eme eucharisztikus állapotában lett Jézus a legvédtelenebb a világon. Eucharisztikus állapotában valósította meg és nyilvánította ki az Isten Fia legmélyebb önküresítését. (v.ö. Fil 2,7).

2.

Napjaink Egyházában szinte világszerte tanúi lehetünk a Krisztus eucharisztikus Testével való bánásmód liturgikus gyakorlatában megnyilvánuló megdöbbentő minimalizmusnak az imádás külső kultuszában, hihetetlen nemtörődömségnek a konsekrált Ostyák apró darabkáinak kezelésében és aggodalomra okot adó közömbösségnek a Szentostya védtelensége iránt az áldoztatás során és a konsekrált

Ostyák egyre gyakoribb lopása kapcsán. Széles körben elterjedt gyakorlat a szentáldozást állva és kézbe fogadni, az imádás világos gesztusai nélkül. Ez a gyakorlat mindenütt szomorú állapotokat hozott létre az eucharisztikus Jézussal való bánásmód terén. Ez valóban egyike a Krisztus misztikus testén lévő legmélyebb sebeknek korunkban. Ebből a szempontból valójában feledésbe merült Egyházunkban a legszegényebb, leggyengébb és legvédtelenebb joga.

3.

Az eucharisztikus Jézus jogainak ilyen elhanyagolását nem ritkán háttérbe szorítja a különleges figyelem azok jogai iránt, akik társadalmunk anyagi értelemben vett szegényei. A szegények jogainak védelme kétségtelenül elsődleges fontosságú. Ez a védelem azonban még hitelesebb lenne és Isten szemeiben érdemszerzőbb, ha csatlakozna hozzá az eucharisztikus Úr bátor és szerető védelme, hiszen napjainkban a szentáldozás pillanataiban valóban Ő az igazán szegény, gyenge és védtelen.

4.

Valakiben talán olyan gondolat születhet, hogyha Jézus, aki örök Isten és igazi ember a Szentostyában önmagát tette kicsivé és gyengvé, akkor igazolt lenne ha informális és laza módon kezelnék Őt. A hit azonban másra tanít minket: Minél kisebb, gyengébb és védtelenebb valaki, annál szeretetteljesebb és tiszteletteljesebb bánásmódot érdemel. A kereszténység kétezer éve során az Istenanya Mária, az apostolok és minden szentek megtanítottak minket, micsoda igény következik ebből az igazságból. Assisi Szent Ferenc, a szegények patrónusa pedig olyan finom tisztelettel volt az emberré lett Isten iránt, hogy már az evangéliumos könyv lapjait is leggyöngédebb gondossággal kezelte, hogy ezt mondta: „Figyelmeztetem és bátorítom minden testvéreimet Krisztus nevében: Bárhol megtalálják a (Szentírás) írott szavait, akkora tiszteletben részesítsék őket, amennyire lehetséges; és ha az írott lapok rendezetlenül körben hevernek, akkor a testvérek gyűjtsék őket össze, amennyiben rajtuk áll, és

vigyék egy méltó helyre. Így tiszteljék az Urat szavaiban, melyeket mondott. Mert sok dolog megszenteltetik az Isten szava által és Krisztus szavainak erejében jön létre az Oltáriszentség is.” (Levél a rendhez, IV. fej.)

5.

Krisztus szentségi jelenléte az eucharisztikus színek alatt összehasonlíthatatlanul magasztosabb, mint a szent könyvben való jelenléte, ezért a Krisztus Testének járó tiszteletadás is kiválóbb, mint a Könyvek Könyve iránti tisztelet. Szent Ferenc ezért hagyott ránk egy megindító figyelmeztetést: „Ezért megesketlek titeket testvéreim mindazzal a szeretettel, amire képes vagyok és lábaitokat csókolva, hogy lehetőségeitek szerint adjatok meg minden tiszteletet és imádást a mi Urunk Jézus Krisztus legszentebb Testének és Vérének, akiben kiengesztelődtek és kibékültek a mindenható Istennel minden dolgok a mennyben és a földön” (Levél a rendhez, I. fej.). „Kérek benneteket jobban, mintha saját javamért tenném, alázattal de kitartóan kérjétek az Egyház pásztorait, hogy a világon mindennél jobban tiszteljék a mi Urunk Jézus Krisztus legszentebb Testét és drágalátos Véréát, az Ő nevét és a szavakat, melyekkel az Ő Teste konzekráltatik. Tisztelettel és áhítattal szolgáltassák ki másoknak. És amikor a pap Őt az oltáron konzekrálja, a nép boruljon térdre és az igazi, élő Istennek mutassa be dicséretét, hódolatát és imádását” (Levél a rend előljáróihoz).

6.

Bárcsak a szent „Poverello” lángoló szavai korunk Egyházában is visszhangra találnának mint az Egyház pásztoraihoz és főpásztoraihoz intézett alázatos kérés, hogy konkrét és hatékony módon gondoskodjanak arról, hogy Krisztus eucharisztikus Teste megkapja a legnagyobb tiszteletet és figyelmet a szentáldozás kiszolgáltatásának alkalmával, hogy amennyire csak lehetséges megakadályozzák akár a legkisebb eucharisztikus darabkák elvesztését és a Szentség ellopását, és hogy az Úr a Szentostyában külsőleg is láthatóan meg-

kapja az imádást a legalkalmasabb és legkifejezőbb gesztus, a térdelés által. Szent Ferenc könyörgő szava napjainkban is visszhangra talál sok buzgó hívő lelkében, akik szomorkodnak és szenvednek az állva és kézbe történő szentáldozás miatt, amely banális és közönséges benyomást kelt azon kívül, hogy veszélyezteti a Szentet, hiszen egyáltalán nem felel meg neki. Sajnos az Eucharisztia ezen kis barátainak esélyük sincs, hogy hangjukat hallassák; hiszen az egyházi establishment hangja erősebb és elfojtja a kicsinyek hangját az Egyházban. A jelen könyvecske, melyet egy püspök írt, azt a célt szolgálja, hogy hangot adjon az Egyházban számtalan ilyen csendes kis ember meggyőződésének, akik Azt akarják megvédeni, Aki napjainkban a legszegényebb, leggyengébb és legvédtelenebb, Az eucharisztikus Jézust.

7.

Adja meg Isten a mai Egyháznak, hogy hallgasson Szent Ferenc és az eucharisztikus Jézus kis barátainak hangjára és olyan liturgikus normákat bocsásson ki, melyek korlátozzák és fokozatosan visszaszorítják a kézbeáldozás gyakorlatát. Így a katolikus világ egyre növekvő számú templomában a hívek térdelve, az imádás testtartásával fogadhatnák az eucharisztikus Jézust, és lehetővé válna számukra, hogy kinyissák szájukat, mint a gyermekek és engedjék magukat táplálni. Ily módon egyúttal a lehető legjobban elkerülhető lenne, hogy az Eucharisztia darabkái elkallódjanak, vagy az Ostyákat ellopják. Egy ilyen konkrét rendelkezés az Egyház egyik legfontosabb tette lenne és egyúttal az elégtételadás egyik legkonkrétabb aktusa, azon szavak szerint, melyeket Krisztus Assisi Szent Ferenchez intézett: „Ferenc, menj és építsd újjá Egyházamat!” (Szent Bonaventúra, Szent Ferenc élete/Legenda minor, 5).

8.

Annak az áldoztatási gyakorlatnak újjáélesztésével, amely biztonságosabb és áhítatosabb, mely jobban kifejezi az imádást, tehát a térdelve és nyelvre áldozás évezredek gyakorlatával, kétségtelenül

felragyogna az evangelizáció új csillaga, egy új eucharisztikus csillag, mely hasonló ahhoz a csillaghoz, amely a három bölcset vezette útjukon, hogy valóban megtalálják az emberré lett Isten Testét, és előtte térdre borulva imádják Őt (proskynesis).

9.

A kézbeáldozás visszaszorítását célzó hatékony normák kibocsátása, és ezáltal a térdelve és nyelvre áldozás általános visszaállítása olyan eucharisztikus csillag volna, mely bizonyára megrémítené a modern írástudókat és napjaink klérusának nem kevés tagját, ugyanúgy, ahogy a betlehemi csillag megjelenése egykor megrémítette a jeruzsálemi írástudókat és papokat.

10.

Az egyik legfontosabb ügy, melyet az Egyház pásztorai szívükön kell, hogy viseljenek az arról való gondoskodás, hogy az eucharisztikus Krisztust látható módon szeressék és tiszteljék. Semmi és senki a világmindenségben, még a leginkább rászoruló ember sem érdemel több figyelmet és gondoskodást, mint az eucharisztikus Krisztus. Ugyanezt a tanítást hagyta rá Assisi Szent Ferenc az egész ferences rendre a következő szavakkal: „A legnagyobb szégyen és a legsúlyosabb rossz az lenne, ha ti, akik oly közel tudjátok Őt magatokhoz, az egész univerzumban bármi mással jobban törődnétek! Az emberiségnek és az egész világmindenségnek rettegnie kellene, az egeknek meg ujjongani, amikor az oltáron, a pap kezeiben jelen van Krisztus, az élő Isten Fia. Ó csodálatraméltó nagyság, ó felfoghatatlan leereszkedés, ó magasztos alázat, ó alázatos fenség, hogy a mindenség Ura, az Isten és az Isten Fia úgy megalázkodik, hogy elrejtje magát a kis kenyér színe alá a mi üdvösségünk kedvéért! Testvérek, tekintsétek Isten alázatát, és nyissátok meg szíveteket az Ő jelenlétében, alázzátok meg ti is magatokat, hogy felmagasztalhasson titeket” (A Generális Káptalanhoz, 2. fej.).

11.

Mit mondana napjainkban Assisi Szent Ferenc, ha látná, hogy a hívek még Krisztus Teste vételének pillanatában sem fejezik ki testi gesztusaikban a megragadottság, tisztelet és alázat magatartását, hanem állva fogadják Őt, közvetlenül a kezükbe, és Őt ujjaikkal érintik, mint amikor normális ételt vesznek magukhoz, az alázat és imádat bármiféle nyilvánvaló és meggyőző gesztusa nélkül? A szent Poverelló valószínűleg a következő szavakkal fordulna a hívek tömegeihez, akik sietve, állva és kezükbe fogadják a Szentséget: „Nyissátok meg szíveteket Krisztus Testének jelenlétében, alázzátok meg magatokat Krisztus Testének jelenlétében, hogy felmagasztalhasson titeket” (v.ö. Levél a Generális Káptalanhoz, 2. fej.). Szent Ferenc bizonyára elsősorban az Egyház pásztoraihoz intézné ezeket a szavakat. A kézbe és állva áldozás megengedésével és a nyelvre és térdelve áldozás gyakorlati megszüntetésével a katolikus világ legtöbb templomában Krisztus Testét *via facti* kítették a látható tisztelet és szakralitás valódi minimalizmusának.

12.

Ténylegesen sürgősen szükségünk van egy új eucharisztikus csilagra, hiszen Krisztus eucharisztikus Teste a leggyengébb és legvédtelenebb létező az Egyház életében. Ennek az isteni „Szegénynek” bátor védelme biztosan nem vívná ki a világ dicséretét és tetszését, de kétségtelenül kivívná a szentek tetszését, különösen a szent Poverellóét, és leesdené Isten gazdag áldását. Krisztus eucharisztikus Teste látható tiszteletének helyreállítása valóban egyik leghatékonyabb eszköze lenne az Ő misztikus Teste megújításának. Adná a Jóisten, hogy az Egyház pásztorainak szívét napjainkban átjárják Assisi Szent Ferenc e szavai: „Megesketek titeket testvéreim mindazzal a szeretettel, amire képes vagyok és lábaitokat csókolva, hogy lehetőségeitek szerint adjatok meg minden tiszteletet és imádatot a mi Urunk Jézus Krisztus legszentebb Testének!” Valóban semmi és senki sem nagyobb mint a Szentostya, még a legkisebb darabkájában is, mert az Úr Teste maga az Úr: „*Corpus Christi enim Dominus est!*”

Zárszóként

Isten emberré válása eléri csúcspontját az Ő önküresítésében az Eucharisztia titkában. Ebben a szentségben megnyilvánul a „Velünk az Isten” titka felülmúlhatatlan módon, Isten mérhetetlen szeretetének minden következményével.

Krisztus nemcsak velünk élő Isten. Ő Isten, aki a kicsiny Szentostyában kiszolgáltatja önmagát az embernek, és így teljesen lemond önmaga megvédelmezéséről. Az eucharisztikus Jézus a Szentostyában valójában a legszegényebb és legvédtelenebb az Egyházban, mégpedig elsősorban a szentáldozás kiszolgáltatásakor.

Az áldoztatás alkalmával korunkban az érzékenység és odafigyelés megdöbbentő hiánya figyelhető meg az emberré lett Isten kicsiny Szentostyában való igazi és lényegi jelenlétének konkrét követelményei iránt. Az imádás, a tisztelet és a Szentostyával való figyelmes bánásmód elengedhetetlen külső aktusai sokszor minimumra korlátozódnak. A Szentostyával való méltatlan külső bánásmód egyre inkább csökkenti a megtestesülésbe és az eucharisztikus átlényegülésbe vetett hitet és száműzi azt az elméletek birodalmába.

Az Eucharisztia az Egyház életének szíve. Amikor tehát az eucharisztikus Isten konkrét imádása objektíve háttérbe szorul, ez sebet üt az egyházi élet szívében. Hogy a korunk egyházi életének szívében ejtett sebet meggyógyítsuk, szükséges meggyógyítani a Szentostyában lévő eucharisztikus Jézussal való bánásmódunkat. A Szentostya ugyanis – még a legkisebb darabkájában is – nem kisebb Valaki, mint maga az Úr.

A könyv szerzőjéről

Athanasius Schneider, született 1961-ben Kirgistanban egy kitelepített német családban; 1973-ban kivándorolt Németországba; 1990-ben pappá szentelték; 1997-ben doktorált patológiából a római

Augustinianumban; 1999-től tanár a karagandai (Kazahsztán) papi szemináriumában; 2006-tól celerinai címzetes püspök és karagandai segédpüspök; 2011 óta az astanai (Kazahsztán) Boldogságos Szűz Máriáról nevezett főegyházmegye segédpüspöke, a kazahsztáni Püspöki Kar titkára és Liturgikus Bizottságának elnöke.

A továbbiakban a Stella Maris Alapítvány 2010-ben kiadott „Szentáldozás” című könyvéből válogatunk.

Tartalom

Bevezetés	3
Péter, egy eucharisztikus gyermek az üldöztetés idején	5
A szentmise – a mi isteni Kincsünk	11
A szentáldozás – az isteni szeretet rejtett fensége	16
Teológiai és liturgikus érvek a szentáldozás nyelvre és térdelve fogadása mellett	30
Lelkipásztori érvek a térdelve és nyelvre áldozáshoz való általános visszatérés mellett	34
A Tanítóhivatal szava	40
Imádságok	47
Végszó: A legszegényebbek és legvédtelenebbek iránti szeretet elsőbbsege	51
Zárszóként	57
Tudnivalók a szentáldozásról	59
Isten mindnyájunkat arra kér, hogy fogadjuk őt be szívünkbe	60
Jézus szentségi jelenléte	62
Gondolatok a kézben áldoztatásról	64
Magasságunk felét föláldozva	69
„Leborulva áldlak, láthatatlan Istenség”	71
Az alázatos imádás hagyománya	78
Kalkuttai Teréz anya szomorúsága és öröme	83
Jézus nevére	87
A szentáldozás	90
A gyakori szentáldozás	92
Az Ostya kiszolgáltatottsága	96